

Sygn. akt III Ca 509/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

Sędzia SO Artur Żymełka

SO Roman Troll

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko Gminie G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII C 1247/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Artur Żymełka

Sygn. akt III Ca 509/16

UZASADNIENIE

Powód M. G. domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 9 marca 2000 roku wydanego w sprawie R III C 455/99.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 19 kwietnia 2010 roku otrzymał z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. wezwanie do uregulowania zaległości z tytułu zwrotu otrzymanych przez osobę uprawnioną świadczeń w kwocie 83,22 zł. Powód wyjaśnił, że przelewem z dnia 7 maja 2010 roku dokonał spłaty zadłużenia, uiszczając na rachunek pozwanego kwotę 100 zł. Mimo dokonanej spłaty komornik wezwał powoda do zapłaty zaległej kwoty zaliczki alimentacyjnej pod rygorem wszczęcia egzekucji z nieruchomości powoda, a następnie dokonał zajęcia tej nieruchomości. W ocenie powoda dokonanie przez niego spłaty całości zadłużenia spowodowało, że jest on uprawniony żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości.

Pismem z dnia 2 lipca 2012 roku powód sprecyzował oznaczenie pozwanego wskazując, że pozwany jest Gmina G. jednocześnie podnosząc zarzut przedawnienia.

W odpowiedzi na pozew pozwana Gmina G. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwana podniosła, że upomnienie z dnia 19 kwietnia 2010 roku nie dotyczy należności egzekwowanych pod sygn. akt Kmp 50/00 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu Z. R.. Pozwana wskazała, że upomnienie to obejmowało jedynie należności z tytułu zwrotu przez dłużnika alimentacyjnego świadczeń otrzymanych przez osobę uprawnioną z funduszu alimentacyjnego. Pozwana przyznała, że powód nie posiada już zaległości na rzecz funduszu alimentacyjnego, jednak egzekwowana przez komornika kwota 11.340,00 zł dotyczy zaliczek alimentacyjnych wypłaconych wierzycielce w oparciu o przepisy ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 roku o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej.

Sąd Rejonowy w Zabrzu wyrokiem z dnia 25 listopada 2015r. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.400 złotych tytułem kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że wyrokiem z dnia 9 marca 2000 roku wydanym w sprawie RIIC 455/99 z powództwa małoletniej J. G. (1) działającej przez matkę A. G. (1) przeciwko M. G. Sąd Rejonowy w Giżycku podwyższył alimenty ustalone od pozwanego M. G. na rzecz małoletniej córki J. G. (1) wyrokiem SW w Suwałkach z dnia 17 grudnia 1993 roku w sprawie I C 749/93 z kwoty po 700,00 zł przed denominacją do kwoty 300,00 zł miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności każdej raty, poczynając od dnia 25 listopada 1999 roku. W pozostałej części powództwo zostało oddalone, a ponadto od pozwanego zasądzono koszty procesu na rzecz A. G. (2). Wyrokowi nadano klauzulę wykonalności.

Dnia 6 kwietnia 2000 roku matka małoletniej wówczas J. G. (1) wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu Z. R. wnosząc o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi M. G. na podstawie wskazanego wyżej tytułu wykonawczego. Sprawa ta zarejestrowana została pod sygn. akt Kmp 50/00 i dotychczas nie została zakończona.

Początkowo egzekucja miała być prowadzona z wynagrodzenia dłużnika za pracę w Zakładzie (...) w G.. Niedatowanym pismem znajdującym się na k. 18 akt egzekucyjnym komornik sądowy zawiadomił wierzycielkę, że postępowanie egzekucyjne o alimenty okazało się bezskuteczne całkowicie i w związku z tym uprawnionym do alimentów przysługuje prawo do ubiegania się o przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Następnie komornik sądowy przekazał ZUS w Z. wniosek wierzycielki o przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Decyzją z dnia 11 sierpnia 2000 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Z. na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1974 roku o funduszu alimentacyjnym przyznał J. G. (2) świadczenia z funduszu alimentacyjnego w kwocie 300 zł.

Pismem z dnia 7 listopada 2005 roku skierowanym do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. Komornik Sądowy zaświadczył, że w okresie ostatnich trzech miesięcy egzekucja świadczeń alimentacyjnych należnych od dłużnika M. G. na rzecz J. G. (1) była bezskuteczna.

Następnie decyzją z dnia 15 listopada 2005 roku (...) Burmistrz Miasta G. przyznał J. G. (1) świadczenie w formie zaliczki alimentacyjnej w kwocie 300 zł miesięcznie na okres od dnia 1 października 2005 roku do dnia 31 sierpnia 2006 roku. Następnie decyzją Burmistrza Miasta G. z dnia 21 września 2006 roku (...) przyznano J. G. (1) świadczenie w formie zaliczki alimentacyjnej w kwocie 300 zł miesięcznie na okres od dnia 1 września 2006 roku do dnia 31 sierpnia 2007 roku. Później decyzją z dnia 17 września 2007 roku (...) Burmistrz Miasta G. przyznał J. G. (1) świadczenie w formie zaliczek alimentacyjnych w kwocie 300 zł miesięcznie na okres od dnia 1 września 2007 roku do dnia 31 sierpnia 2008 roku. Następnie decyzją z dnia 6 czerwca 2008 roku (...) Burmistrz Miasta G. przedłużył J. G. (1) prawo do zaliczki alimentacyjnej do dnia 30 września 2009 roku. Powyższe decyzje zostały wydane na podstawie ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 roku o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej.

Następnie decyzją z dnia 19 listopada 2008 roku (...) Burmistrz Miasta G. przyznał J. G. (1) świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie 300 zł miesięcznie na okres od dnia 1 października 2008 roku do dnia 30 września 2009 roku. Decyzja ta została wydana na podstawie ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów

Decyzją Burmistrza Miasta G. z dnia 21 grudnia 2009 roku ustalono, że kwota świadczeń z funduszu alimentacyjnego wypłaconych na podstawie decyzji (...) wynosi 3600 zł, natomiast łączna kwota spłat dokonanych przez dłużnika wynosi 2100 zł. Ustalono również, że pozostała do spłaty kwota należności głównej ustalonej na dzień 30 września 2009 roku wynosi 1544 zł i wraz z ustawowymi odsetkami naliczonymi na dzień 30 września 2009 roku w kwocie 46,67 zł oraz dalszymi odsetkami licznymi od dnia 1 października 2009 roku do dnia zapłaty podlega spłacie w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się tej decyzji.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2011 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zabrze Z. R. na wniosek wierzycielki J. G. (1) umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi. Jednocześnie komornik sądowy ustalił zaległość na rzecz Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. z tytułu wypłaconej zaliczki alimentacyjnej w kwocie 11.340,00 zł. wraz z należną opłatą stosunkową oraz z opłatą za przelewy.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2010 roku (...) Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w G. wezwał M. G. do uregulowania należności ustalonych decyzją z dnia 21 grudnia 2009 roku (...) w sprawie zwrotu przez dłużnika należności z tytułu otrzymanych przez osobę uprawnioną do świadczeń z funduszu alimentacyjnego w kwocie 83,22 zł, na którą to kwotę składa się należność z tytułu świadczeń wypłaconych przez Fundusz Alimentacyjny w kwocie 67,54 zł, odsetki w kwocie 6,88 zł oraz koszty upomnienia w kwocie 8,80 zł.

Zaległości powoda z tytułu o którym mowa w piśmie z dnia 19 kwietnia 2010 roku (...) zostały uregulowane w całości.

Do dnia dzisiejszego powód nie uregulował zaległości z tytułu zaliczek alimentacyjnych wypłaconych J. G. (1) w okresie 1 października 2005 do 30 września 2008 roku których łączna wysokość została ustalona na kwotę 11.340,00 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo jego ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

Sąd wskazał, że pomimo rozbieżności w formułowanych przez niego żądaniach, powód domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w części dotyczącej kwoty 11.340 zł, a wynikającej z wezwania do zapłaty z dnia 19 stycznia 2012 roku. Sąd zwrócił uwagę, że powód w toku postępowaniu podnosił dwa główne zarzuty - powoływał się na fakt, iż roszczenie wynikające z tytułu wykonawczego zostało przez niego uregulowane w całości, a także podnosił zarzut przedawnienia.

Sąd zwrócił uwagę, że na przestrzeni lat zmieniały się przepisy dotyczące zapewnienia środków utrzymania osobom uprawnionym do alimentów, które nie mogły wyegzekwować tych świadczeń od osoby zobowiązanej do łożenia na ich utrzymanie. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym (t.j. Dz. U. z 1991 r. Nr 45, poz. 200 ze zm.) świadczenia z funduszu przysługiwały tylko tym osobom, na rzecz których alimenty zostały ustalone orzeczeniem sądu a egzekucja tych alimentów okazała się bezskuteczna całkowicie lub częściowo. Fundusz alimentacyjny uruchamiany był wówczas, gdy dłużnik alimentacyjny nie osiągał dochodów, ani nie posiadał majątku, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja alimentów. Przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego nie zwalniało dłużnika z jego zobowiązań. Z dniem 1 maja 2004 roku ustawa o funduszu alimentacyjnym została uchylona przez art. 71 pkt 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 228, poz. 2255, ze zm.). Ustawa o świadczeniach rodzinnych w art. 67 utrzymała jednak zasadę, że egzekucję należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu prowadzi się w dalszym ciągu aż do ich zaspokojenia. Z dniem 1 czerwca 2005 roku weszła w życie ustawa z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. z dnia 17 maja 2005 r.) W art. 2 ust. 7 tej ustawy wskazano, że zaliczka alimentacyjna oznacza kwotę wypłaconą przez organ właściwy wierzyciela osobie uprawnionej na poczet należnego świadczenia alimentacyjnego, ustalonego na podstawie tytułu wykonawczego, jeżeli egzekucja jest bezskuteczna. Ustawa ta została

następnie uchylona z dniem 1 grudnia 2008 roku na mocy art. 47 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z dnia 19 października 2007r.)

Uwzględniając powyższe, Sąd zwrócił uwagę, że wierzycielka J. G. (1) początkowo korzystała ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego przyznanych jej na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym. W okresie od 1 października 2005 roku do 30 września 2008 roku korzystała z zaliczek alimentacyjnych przyznanych jej decyzjami Burmistrza Miasta G. wydanymi na podstawie ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej, a od 1 października 2008 do dnia 30 września 2009 roku korzystała ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego przyznanych jej na podstawie ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów.

Sąd, w pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu powoda, w którym podnosił, że roszczenie wygasło, ponieważ zostało przez niego w całości uregulowane zwrócił uwagę, że powód jako wartość przedmiotu sporu wskazał kwotę 11.340 zł. Sąd Rejonowy po analizie akt egzekucyjnych ustalił, że kwota ta nie dotyczy świadczeń z funduszu alimentacyjnego, o których mowa w upomnieniu z dnia 19 kwietnia 2010 roku, a zaległość na rzecz Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. z tytułu wypłaconej zaliczki alimentacyjnej. Zaliczki te zostały przyznane wierzycielce decyzją Burmistrza Miasta G. z dnia 15 listopada 2005 roku (...), decyzją Burmistrza Miasta G. z dnia 21 września 2006 roku (...), decyzją Burmistrza Miasta G. z dnia 17 września 2007 roku (...) oraz decyzją Burmistrza Miasta G. z dnia 6 czerwca 2008 roku (...). Sąd wskazał, że dłużnik w żaden sposób nie wykazał, aby kwoty zaliczek alimentacyjnych zostały przez niego uregulowane. W ocenie sądu nie było podstaw do stwierdzenia, że roszczenie z tego tytułu wygasło, a w konsekwencji brak było podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w powyższym zakresie.

W ocenie Sądu chybiony jest również podnoszony przez powoda zarzut przedawnienia. Sąd przytaczając treść art. 125 k.c. oraz art. 123 k.c., wskazał, że postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Kmp 50/00 zostało wszczęte w dniu 6 kwietnia 2000 roku i dotychczas nie zostało zakończone. Przerwało ono bieg przedawnienia co do roszczeń objętych tytułem wykonawczym. Przytaczając treść nadto art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 124 § 1 i § 2 k.c., Sąd stwierdził, że skoro przeciwko M. G. od 2000 roku do chwili obecnej, toczy się postępowanie egzekucyjne które aktualnie ma na celu wyegzekwowanie od niego należności alimentacyjnych w sprawie nie mogło dojść do przedawnienia. Okoliczność, że kwoty zaliczek alimentacyjnych są egzekwowane dopiero po wyegzekwowaniu w całości należności na rzecz funduszu alimentacyjnego wynika wprost z uregulowania zawartego w art. 28 ustawy z dnia 7 września 2007 roku o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, w którym wprost wskazano kolejność zaspokojenia.

Z tych względów, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. przy uwzględnieniu treści § 6 pkt 5 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód.

Zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że powód nie uregulował należności w kwocie 11.340 zł podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków i w ten sposób naruszenie zasady wynikającej z art. 5 k.c. i art. 6 k.c. oraz naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji naruszenie prawa procesowego art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., jak również naruszenie prawa materialnego art. 117 par. 2 k.c., art. 118 art. k.c., art. 123 k.c. w zw. z art. 125 k.c. poprzez błędną wykładnię i nie zastosowanie, a zwłaszcza przez przyjęcie, iż roszczenie pozwanej w kwocie 11340 zł nie uległo przedawnieniu albo nie zostało objęte prekluzją.

Nadto zarzucił naruszenie prawa procesowego art. 132 par. 1 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i zwrócenie pisma powoda z dnia 25.06.2015 podczas gdy pismo pozwanego w odpowiedzi na które zostało sporządzone pismo powoda zostało złożone do akt sprawy z naruszeniem przepisów o prawidłowym doręczeniu pomiędzy pełnomocnikami pism w toku postępowania sądowego, a także art. 328 § 2 k.p.c. albowiem sporządzając uzasadnienie

zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji nie tylko nie ustalił pełnego stanu faktycznego, ale przede wszystkim nie odniósł się do wszystkich dowodów zaoferowanych przez strony, zgromadzonych w toku postępowania dowodowego oraz nie przeprowadził ich oceny, a jedynie uznał iż powód nie wykazał, że kwoty zaliczek zostały uregulowane.

Na tych podstawach wniósł o zmianę wyroku w sposób uwzględniający roszczenie powoda w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów prawa procesowego, należy w wskazać, że nie było podstaw do stwierdzenia naruszenia przez Sąd art. 132 § 1 k.p.c. Otóż pismo datowane na 25 czerwca 2015r., złożone już w toku sprawy przez stronę reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika, winno zostać doręczone pełnomocnikowi strony przeciwnej zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c., gdyż strona pozwana na tym etapie była reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego J. M., który zgłosił swój udział w sprawie w dniu 3 czerwca 2013r. (k. 141). Zatem zarządzenie o zwrocie pisma z dnia 17 lipca 2015r., w świetle wskazanej powyżej okoliczności, było prawnie uzasadnione.

Za niezasadny należało uznać również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Z ujęcia redakcyjnego art. 328 § 2 k.p.c. wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych uzasadnienia wyroku koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy powinny być poczynione ustalenia faktyczne. Sąd pierwszej instancji zobowiązany jest do wyjaśnienia motywów rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007r., V CSK 115/07). Uchybienie Sądu w tym zakresie, następuje jedynie w sytuacji, gdy uzasadnienie wyroku zawiera jedynie opis poszczególnych elementów stanu faktycznego, bez wniosków z nich wynikających i bez dokonania ustalenia stanu faktycznego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999r., II UKN 437/98; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1951r., C 154/51).

W ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zostało sporządzone w sposób uchybiający wskazanym powyżej wymaganiom, gdyż umożliwiało zapoznanie się z motywami odmowy udzielenia powodowi ochrony prawnej jego roszczenia.

W ocenie Sadu Okręgowego, Sąd Rejonowy, szczegółowo ustalając stan faktyczny, jak również analizując postawę i oświadczenia składane przez powoda w toku postępowania, prawidłowo zinterpretował roszczenie powoda. Bez zbędnego powtarzania należy zatem wskazać, że powód żądał pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego dotyczącego roszczeń na kwotę 11.340 zł.

Powód, wbrew ciężącemu na nim obowiązku z art. 6 k.c., nie przedłożył dowodów wskazujących na spełnienie świadczenia tego świadczenia.

Również zarzut peremptryjny w postaci przedawnienia nie mógł odnieść skutku.

Zgodnie z art. 118 k.p.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie natomiast z art. 125 § 1 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Nie można przy tym pominąć, że zgodnie jednak z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Czynność taka została dokonana przez pozwaną, gdyż niewątpliwie do kategorii czynności wskazanych powyżej należy zakwalifikować złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1971r., II CR 358/71).

Uwzględniając zatem, że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte 6 kwietnia 2000r. uznać należało, że bieg terminu przedawnienia został przerwany, a wobec faktu, że sprawa ta jest nadal w toku, nie było również podstaw do przyjęcia, zgodnie z art. 124 § 1 i 2 k.c., że termin przedawnienia zaczął biec na nowo.

Wobec powyższych okoliczności, uznać należało, że powód nie wykazał okoliczności które czyniłyby zasadnym uwzględnienie jego powództwa na podstawie 840 § 1 k.p.c., jak chciano tego w apelacji, a w konsekwencji, wobec uchybienia przez niego obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., powództwo zostało zasadnie oddalone.

Przede wszystkim jednak wskazać wypada, iż powód domagał się

Ze wskazanych powyżej powodów, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, a to wobec oddalenia apelacji pozwanego i nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c.

Koszty te ustalono przy uwzględnieniu § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804).

SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Artur Żymelka